

Hvor er guld-kornene? Om værdien af at løse problemer gennem forskning og samarbejde

Temanummer: Når viden skaber forandring

I februar 2022 åbnede Crown Princess Mary Center ved Københavns Universitet med en vision om at skabe løsninger på samfundets grundlæggende udfordringer ved at insistere på tæt og tidlig dialog og samarbejde mellem forskere fra human- og samfundsvidenskaberne og praktikere. I den forstand er oprettelsen af centeret et skridt væk fra en lineær forståelse af forandring, hvor forskning først udvikles på universitetet for sidenhen at blive anvendt i praksis, hen imod en idé om samskabelse (Verschuere et al., 2012), hvor forskere og praktikere udvikler ny

viden i partnerskab. Denne artikel opridser en række hovedtemaer, som centeret vil arbejde med i de kommende år i regi af et forandringsakademi, som vi kalder for Copenhagen Change Academy. I et særligt dansk billedsprog kan man sige, at centeret er på jagt efter »guld-korn« forstået som de særlige indsigter, der gør en forskel i praksis. Pointen er navnlig, at guld-kornene først opstår, når det lykkes at etablere et ligeværdigt samarbejde mellem forskere og aktører i praksis.¹

Fra forskning til forandring

I sin tale ved lanceringen af Crown Princess Mary Center den 2. februar 2022 fremhævede H.K.H. Kronprinsessen den danske tradition for samarbejde:

»Centret kan være med til at fremme mange af de ting, som har gjort det danske samfund stærkt. [...] Det første – og måske vigtigste – er partnerskaber. Det er for mig at se noget særligt, at vi i Danmark er så gode til at finde på nye løsninger gennem samarbejde. Her er der tradition for, at myndigheder, virksomheder og civilsamfundets organisationer har åbne døre til deres omverden. Her foretrækker de fleste, at beslutninger træffes gennem brede og inddragende processer. Og ofte er det en styrke, at der er mange forskellige synspunkter repræsenteret. Det er nok ikke tilfældigt, at det stabile og langtidsholdbare samarbejde mellem arbejdsgivere og arbejdstagere kaldes »Den danske model«. Vi er kort sagt gode til at mødes og tale tingene igennem – uanset vores forskellige udgangspunkter. Og det fører typisk til løsninger, som virker og har bred opbakning. Crown Princess Mary Centerets ambition er at bidrage til den stærke danske tradition for partnerskaber« (H.K.H. Kronprinsessens tale ved åbningen af Crown Princess Mary Center den 2. februar 2022).

Som H.K.H. Kronprinsessen fremhæver med eksemplet om arbejdsmarkedets organisering, er der meget at vinde ved partnerskaber. Hvis forskningsbaseret viden for alvor skal adressere samfundets udfordringer, kræver det, at

BJARKE OXLUND

Instituttleder, professor MSO,
Institut for Antropologi,
Københavns Universitet og
Copenhagen Change Academy,
Crown Princess Mary Center,
bjarke.oxlund@anthro.ku.dk

BRIGITTE DRAGSTED

Post.doc., Copenhagen Change
Academy, Crown Princess Mary
Center, brigittedr@samf.ku.dk,

en bredere vifte af aktører end bare de klassiske højt specialiserede fagfæller involveres i at udarbejde forskningens problemdefinitioner og validere resultaterne. Det kalder videnssociologen Nowotny (2003) for »socialt robust« viden.

Over de sidste 30 år har universiteternes rolle i samfundet været under hastig forandring. Historisk set er Københavns Universitet inspireret af det humboldtske universitet, hvor personlig tilegnelse af viden og fokus på den enkelte forskers frihed og på institutionens uafhængighed er prioriteret højere end det direkte samarbejde med eksterne aktører. Universitetsloven i 2003 markerede overgangen fra et klassisk ideal om universitetet som distanceret fra det omgivende samfund til et entreprenant universitet (Etzkowitz, 2003), som skulle yde markante og målbare bidrag til samfundsudviklingen ved at styrke innovation i samspil med stat og industri. Ud over de klassiske fordringer om forskning og uddannelse indtil højeste internationale niveau beskriver loven, at:

»Universitetet skal samarbejde med det omgivende samfund og bidrage til udvikling af det internationale samarbejde. Universitetets forsknings- og uddannelsesresultater skal bidrage til at fremme vækst, velfærd og udvikling i samfundet« (Bekendtgørelse Af Lov Om Universiteter, Universitetsloven, 2003).

Idéen om et entreprenant universitet har mødt modspil. Blandt andet påpeger Nowotny, Scott og Gibbons (2003), at behandlingen af forskningsviden som intellektuel ejendomsret udgør et alvorligt problem for vidensproduktionen, idet forskningsviden styrkes af at blive delt og diskuteret. Som alternativ til det entreprenante universitet beskriver forfatterne en model for, hvad man kunne kalde et samarbejdende universitet. Denne model er karakteriseret ikke ved en tilbagevenden til distancen mellem universitet og omverden, men derimod ved en involvering af det omgivende samfund i definitionen af de problemer, som forskningen skal beskæftige sig med, og ved en større grad af samarbejde mellem forskere på tværs af fagdiscipliner.

» Denne model er karakteriseret ikke ved en tilbagevenden til distancen mellem universitet og omverden, men derimod ved en involvering af det omgivende samfund i definitionen af de problemer, som forskningen skal beskæftige sig med, og ved en større grad af samarbejde mellem forskere på tværs af fagdiscipliner

Idealet om det problemløsende, samarbejdende universitet har medført et øget fokus på forskningens gennemslagskraft og værdiskabelse, dens såkaldte *impact*. Her har natur- og sundhedsvidenskabernes anvendelsesorienterede

resultater såsom patenterbare teknologier og *spin-off* virksomheder fremstået mere målbare og kvantificerbare og har derfor fået status som håndgribelige, værdifulde bidrag til samfundet. Anderledes har det forholdt sig med human- og samfundsvidenskaberne.

I takt med at rammerne for evaluering af forskningens *impact* har taget patenter og entreprenørskab som målestok, har vi i de såkaldt »tørre« videnskaber manglet et samlet sprog og evalueringsmodeller for, hvordan vores viden og kompetencer skaber værdi i samfundet (Cassity og Ang, 2006; Pedersen et al., 2020). Hvis værdien af human- og samfundsfaglig viden ikke længere kun handler om dannelsen af demokratiske medborgere med evne til kritisk tænkning (cf. Nussbaum, 2016), og hvis forskningen skal kunne fremvise mere håndgribelige anvendelsesorienterede resultater, rejser det en række spørgsmål om, hvordan disse ser ud, og hvordan de kan måles?

Crown Princess Mary Center har altså nogle særlige udfordringer, når det kommer til at fremme samarbejder mellem praksisaktører og forskere fra de tørre videnskaber. For det første skal vi gøre plads til et nyt, samfundsorienteret vidensparadigme inden for en universitetstradition, som er stærkt præget af det humboldtske universitet. For det andet skal vi understøtte samarbejdsprojekter inden for de human- og samfundsvidenskabelige fagfelter, hvor det stadig er til diskussion, hvordan forskningens *impact* ser ud og kan måles.

 Fra en forståelse, hvor den dybtgående indsigt anskues som værdifuld i sig selv, bevæger vi os i stedet hen imod en forståelse, hvor forskningens værdi afgøres af dens evne til at skabe forandring

Uden at gå ind i en diskussion af specifikke måleredskaber, kan det øgede fokus på *impact* dog fortælle os noget centralt om et skift i forståelsen af forskningens værdi. Fra en forståelse, hvor den dybtgående indsigt anskues som værdifuld i sig selv, bevæger vi os i stedet hen imod en forståelse, hvor forskningens værdi afgøres af dens evne til at skabe *forandring*. Dette er i og for sig ikke en ny dagsorden. Inden for de samfundsvidenskabelige discipliner har traditioner såsom praksisforskning (Austin og Carnochan, 2020), aktionsforskning (Stringer, 2014) og interventionsforskning (Fraser, 2009) eksisteret længe. Det nye er, at forskningens evne til at skabe forandring i stedet for at være motiveret af individuelle forskeres politiske og moralske engagement inden for et praksisfelt, som det tidligere var tilfældet, nu er blevet løftet op som et afgørende kriterium inden for forskningsfinansiering og -politik.

Men hvordan kan humanistiske og samfundsvidenskabelige forskere, også uden for de nævnte traditioner, bære sig ad med at skabe viden i samarbejde med praktikere, som fører til forandring? Det er et af de centrale spørgsmål for *Crown Princess Mary Center*, som i 2022 har oprettet et forandringsa-

kademi (*Copenhagen Change Academy*), der skal beskæftige sig med netop denne udfordring. Akademiets formål er at skabe ny viden ved at indsamle og analysere eksempler på produktive samarbejdsformer og udvikle manualer til inspiration for forskning-praksissamarbejder. Hvorfor gør vi det? Vi gør det, fordi vi på den måde vil kunne klæde både forskere, praktikere og fonde bedre på til fremtidige samarbejder ved at skabe et sprog og en række modeller for, hvordan man kan arbejde med forskning, der fører til forandring.

Én blandt mange aktører

Forandringsakademiets arbejde begynder med spørgsmålet om guldkornene, som indledte denne artikel. Billedet med forandringskabende viden som en samling af guldkorn, der opstår gennem syntetiseringen af indsigter og perspektiver fra en række aktører, kommer fra TrygFondens forskningschef Anders Hede, som Aske Juul Lassen (2021) interviewede til en interessentanalyse for *Crown Princess Mary Center*:

»I [forskere ved Københavns Universitet] skal være bevidste om, at det ikke er jer, der har guldkornene. Når man vil lave policy-udvikling, ligger guldkornene spredt ud over mange instanser. I er for ofte i en boble, hvor I graver jer ned i et bestemt område, og ikke kan se ud over det. Hvis centeret [Crown Princess Mary Center] kan afhjælpe dette, hilser jeg det meget velkomment. Men det kræver en grundlæggende kulturændring, hvor man ikke antager at man selv har ret, eller at ens fagfelt kan sige noget helt generelt om f.eks. hash-lovgivning, kontrol af sociale medier, eller noget tredje. For at kunne sige noget brugbart, skal man helt tæt på de kommercielle og politiske interesser, samtidig med at man skal helt tæt på de mennesker en given regulering vil indvirke på. Hvis man vil rådgive om f.eks. hashlovgivning, dur det ikke at have undersøgt hashmisbrugerne og weekendbrugerne til bunds. Så må man også undersøge socialrådgiverne, politimændene og alle de andre interesser i en eventuel lovændring« (Anders Hede, TrygFonden – interviewet til »Interessentanalyse« udarbejdet 2021 af Aske Juul Lassen for Crown Princess Mary Center).

Ifølge Hede skal forskere altså holde op med at tænke på deres specialiserede indsigter som slutresultatet i sig selv og i stedet se dem som bidrag til et større billede, hvor man arbejder sammen om at udvikle de guldkorn, der gør en forskel i praksis. Opskriften på udviklingen af et guldkorn går således gennem interaktionen mellem forskning og praksis, som forandringsakademiet derfor har til formål at kvalificere gennem case-beskrivelser og analyser.

Der findes adskillige begreber og modeller for, hvordan man bedst kalibrerer en række perspektiver gennem overførsel eller udveksling, hvor en given indsigt rejser fra forskning til praksis. I denne forståelse bliver der tale om »vidensoverførsel« (»knowledge transfer«) (se f.eks. Barjak et al., 2015; Caves

og Lueling, 2021; de la Torre et al., 2017; Llopis et al., 2018), hvorfor mange universiteter nu har oprettet brobygningsfunktioner, som kendes under forkortelser som: KT (»knowledge transfer«), TT (»technology transfer«), KTE (»knowledge transfer & exchange«) (se Pedersen og Gensby i dette temanummer for en uddybende beskrivelse af modeller).

Forandringsakademiet og *Crown Princess Mary Center* udgør i sig selv sådanne initiativer, som søger at bygge bro mellem forskning og praksis. Imidlertid ønsker vi at tage endnu et skridt, idet vi er interesserede i at kvalificere, hvad det kræver af de forskellige parter i et samarbejdsprojekt at producere viden i krydsfeltet mellem akademiske og praksisorienterede interesser. Det drejer fokus væk fra et sæt specialiserede kompetencer i en brobygningsfunktion og hen imod en professionalisering af de roller, som parterne i et praksisorienteret forskningsprojekt har over for hinanden, og en interesse for den type af processer, der bedst muligt kan understøtte deres samarbejde.

Når det kommer til begrebsliggørelsen af samarbejder mellem forskere og praktikere, er der inspiration at hente i en række nylige og kommende udgivelser baseret på erfaringer med samarbejdsprojekter i en dansk kontekst. Pedersen, Martiny, Birkegaard og Wested (2019) foreslår »kollaboration« som en ny måde at tænke videnskabeligt arbejde, hvor den enkelte forsker er decentreret til fordel for netværk af aktører og vidensmiljøer. I deres argument for kollaborativ vidensproduktion trækker forfatterne blandt andet på inspiration fra organisationsledelse, hvor åbne organiseringsformer med delte ressourcer og delt viden ses som mere fremmende for innovation end klassiske konkurrenceprægede modeller (Pedersen et al., 2019: 13–32). Mens Pedersen, Martiny, Birkegaard og Wested fremhæver fælles problemforståelse og fælles handling mellem parterne i et samarbejde som afgørende, diskuterer flere af bidragsyderne til en ny antologi om humanistisk virksomhedssamarbejde (Mahnke et al., under udgivelse), hvordan samarbejder kan være produktive, når parternes positioner og interesser er forskellige. Mahnke og K. Pedersen (under udgivelse) tilbyder et blik på samarbejdsprojekter mellem virksomheder og studerende ud fra en kommunikationsfaglig baggrund. De peger på, at det er afgørende for et godt samarbejde at tilrettelægge dialogen mellem parterne, så den fokuserer på værdier frem for på slutresultater. Et andet eksempel er Chimirri, Kleut, Mathieu og Pruulmann-Vengerfeldt (under udgivelse), der henter inspiration fra den fænomenologiske tradition inden for filosofien til at beskrive potentialet for produktive samarbejder mellem forskere og virksomheder inden for medieverdenen. De fremhæver, at samarbejdspartnerne hver især bør anerkende validiteten af hinandens forskellige interesser og byde det fremmede perspektiv velkommen som et produktivt element i sig selv.

I forandringsakademiet forholder vi os åbent til denne række af samarbejdstypologier, idet vores målsætning ikke er at lægge os fast på én tilgang. Snarere er det vores projekt at undersøge, *hvordan* man helt konkret kan bære sig ad

med at organisere samarbejdsprojekter, hvor den specialiserede forskningsindsigt kun udgør et guldgrube blandt mange, som fordeler sig over en lang række aktører. En vigtig opgave i den sammenhæng er at sikre, at samarbejdet mellem de involverede aktører er karakteriseret af ligeværd, gensidig respekt og anerkendelse (se Tronier i dette temanummer for konkrete bud på, hvordan princippet om ligeværd kan praktiseres).

Ligeværd som samarbejdsform

Tove Birgitte Foxman, cheføkonom hos Pension Danmark, har oplevet situationer, hvor praktikere i et forskningssamarbejde ikke i tilstrækkelig grad blev hørt. Ifølge hende er der behov for at skabe rammer, som sikrer, at det ikke kun er forskernes indsigter, som præger de endelige fremstillinger:

»Forskere og praktikere arbejder i hver deres verden. I [Crown Princess Mary Center] skal skabe et forum for at få praktikere til at komme ud med deres viden om, hvad der konkret er vigtigt i deres arbejde. Når praktikerne f.eks. læser forskningsfremstillinger af det danske pensionsystem, så synes de ikke at det er helt rigtigt beskrevet. Der er altid en side af virkelighedens problemstillinger, der i forskningen ikke afspejles helt, som de er« (Tove Birgitte Foxman, Pension Danmark – interviewet til »Interessentanalyse« udarbejdet 2021 af Aske Juul Lassen for Crown Princess Mary Center).

Foxmans kommentar berører en grundlæggende udfordring i forskning/praksis-samarbejder, nemlig at de kan påvirkes af historisk indlejrede hierarkier mellem forskellige former for viden, hvor teoretisk viden har forrang frem for praktisk viden. Hvis disse hierarkier ikke aktivt modvirkes, kan det resultere i, at praktikernes perspektiv bliver underordnet forskningsperspektivet i det fælles projekt. Hvis samfundsmæssige problemer skal adresseres, er der netop behov for at anerkende andre typer af viden end forskning som legitime former for ekspertise. Videnskabssociologer påpeger eksempelvis, at »praktisk ekspertise« supplerer forskningsmæssig ekspertise i succesfuld politikudvikling (Wynne og Lynch, 2015).

Hvis samfundsmæssige problemer skal adresseres, er der netop behov for at anerkende andre typer af viden end forskning som legitime former for ekspertise

D'Este, Ramos-Vielba, Woolley og Amara (2018) taler om vigtigheden af, at læring går begge veje i et samarbejde, hvilket de kalder for »bi-directional learning.« I stedet for at forstå *impact* alene som et slutprodukt af et samarbejdsprojekt påpeger forfatterne, at samarbejdsprojekter ofte skaber forandring i kraft af selve den samarbejdsproces, som forskere og praksisaktører indgår i. I denne tovejsforståelse af samarbejde er det helt centralt, at både

forskere og praktikere forstås som aktører, der bidrager med ekspertise. Det er groft sagt en forudsætning, at alle mener, at de har noget at lære af hinanden. Pedersen, Martiny, Birkegaard og Wested (2019) bruger begrebet symmetri til at beskrive idealet for, hvordan bidrag og opgaver fordeles i samarbejdet. Pointen er ikke, at alle skal levere præcis det samme, men snarere, at der skal være en gensidig respekt for det, som andre aktører bidrager med samt de opgaver, som de løser. I Forandringsakademiet vil vi gerne undersøge, hvordan forskere og praktikere i konkrete samarbejdsprojekter er lykkedes med at skabe fælles rum, som har sikret, at indsigter fra forskning og praksis er blevet tilgået med den samme respekt og anerkendelse. Det er i den forbindelse forventeligt, at tidlig involvering af alle aktører i forhold til formuleringen af de centrale problemstillinger for et forskning-praksissamarbejde vil figurere som et væsentlig parameter. I udviklingen af modeller og typologier for samarbejde vil forandringsakademiet derfor have øje for betydningen af tidslinjer, som fyndigt kan opsummeres som, at vi vil have fokus på samarbejdets tid. Imidlertid er det ikke kun et spørgsmål om, *hvordan* og *hvornår* et samarbejde indledes. Det er også et spørgsmål om, *hvor* et samarbejde udfolder sig. Samarbejdet er nemlig i høj grad betinget af de sociale og fysiske rum, som projektaktiviteterne foregår i.

I Forandringsakademiet vil vi gerne undersøge, hvordan forskere og praktikere i konkrete samarbejdsprojekter er lykkedes med at skabe fælles rum, som har sikret, at indsigter fra forskning og praksis er blevet tilgået med den samme respekt og anerkendelse

Velkommen til virkeligheden

Torsten Sølund, som er chefkonsulent i Vordingborg Kommune, inviterer gerne forskere til at bevæge sig ud i den kommunale virkelighed frem for at invitere de kommunale praktikere ind på universitetet:

»I [Crown Princess Mary Center] kan også vende kasketten om. I skal ud i kommunerne og sidde med ved bordene. I kan sidde med i følge- eller styregrupper. Det behøver ikke at være sådan, at kommunen kommer til jer. Vi agerer meget gerne legeplads og giver et praktisk forskningsrum. Særligt når nytten er synlig« (Torsten Sølund, Vordingborg Kommune – interviewet til »Interessentanalyse« udarbejdet 2021 af Aske Juul Lassen for Crown Princess Mary Center).

Sølund kommentar berører spørgsmålet om, i hvilke rum den fælles vidensproduktion finder sted, idet der er forskel på, om de professionelle i kommunen skal bevæge sig ind på universitetet for at deltage i forskningsprojek-

ter, eller om forskerne omvendt bevæger sig ud i kommunen som et rum for samarbejdet.

Mahnke, Nielsen, Petersen og Tjørring (under udgivelse) beskriver vigtigheden af, at indsigter udviklet med videnskabelige metoder skal diskuteres og testes i en praksissammenhæng, før de for alvor bliver løsningsorienterede. De fire forfattere har været de udførende forskerkræfter i projektet *Human-Impact*, der er et samarbejde mellem Københavns Universitet og Industriens Fond, som skulle afprøve nye måder at tilføre forskningsbaserede humanistiske indsigter til små og mellemstore danske virksomheder. Forfatterne fandt blandt andet, at forskere i praksissamarbejder har brug for at deltage i hverdagen ude i virksomhederne for at producere en viden, som for alvor adresserer den organisatoriske virkelighed hos deres samarbejdspartnere. »Hverdagen« er også et ofte anvendt udtryk i en erfaringsopsamling om forskning i praksis inden for det sundhedsfaglige område udført af Lyngsø, Grew og Schiøtz (2020). Selvom erfaringsopsamlingen omhandler sundhedsfaglige projekter, er der mange observationer om samarbejde, som også er relevante for human- og samfundsvidenskabelige projekter. Forfatterne opfordrer blandt andet forskere i samarbejder med kommunale aktører til at integrere sig i den hverdag, som deres praksispartnere opererer i. Kun på den måde kan forskerne opnå den nødvendige fornemmelse af den praktiske hverdags rytmer og prioriteter, som adskiller sig markant fra den hverdag, de selv er en del af (Lyngsø et al., 2020: 14-23).

Ny viden og nye løsninger fra humanistiske og samfundsvidenskabelige forskningsprojekter bør således skabes sammen med de praksisaktører, der har ansvaret for implementeringen af de selvsamme løsninger. Vigtigheden af at involvere både praktikere og slutbrugere er da også det bærende element i store dele af den litteratur om samskabelse, der er publiceret over de seneste to årtier (se Verchuere et al., 2012). At nye teknologier først bliver til løsninger, når de er situeret i en specifik kontekst, ved vi blandt andet fra studier af digitalisering inden for sundheds- og omsorgsområdet. Schwennessen (2017, 2019) viser, hvordan digitale teknologier inden for fysioterapi først bliver brugbare, når fysioterapeuter i deres interaktion med borgere udfører et oversættelsesarbejde mellem den generaliserede teknologi og specifikke, menneskelige kroppe. I sin analyse af en app, som analyserer ældre borgeres bevægelser og vejleder dem til træningsøvelser, demonstrerer hun således, at der er brug for justering fra fysioterapeuten i forhold til hver enkelt borger, fordi app'en er baseret på en standardiseret krop. For at få app'en til at fungere som et hjælpemiddel, der ikke forårsager skader eller anviser alt for krævende øvelser, skal fysioterapeuterne udføre kreativt »reparationsarbejde« for at få den menneskelige krop og den nye teknologi til at spille sammen (Schwennessen, 2019). Med henblik på at opnå den ønskede forandring burde den viden, der lå bag udviklingen af app'en, være skabt sammen med de fysioterapeuter og borgere, som skulle gøre brug af den (se Vorberg et al., 2013: 4). Det lille eksempel demonstrerer på fin vis, hvorfor vi på Mary Centeret ønsker at

arbejde systematisk med at kvalificere tilgange til – og materialer om – samskabelse mellem human- og samfundsvidenskabelige forskere og forskellige praksisaktører.

Copenhagen Change Academy – et akademi til forankring af arbejdet med forandring

I forbindelse med åbningen af *Crown Princess Mary Center* modtog Københavns Universitet en bevilling på 25 mio. kr. fra foreningen Realdania. Det giver bredt set centeret mulighed for at skabe ny viden om og udvikle nye metoder til, hvordan det gennem partnerskaber er muligt at forløse det fulde potentiale af samarbejdet mellem forskning og praksis.

Copenhagen Change Academy, hvis mål det er at udvikle værktøjer og manualer for aktører, der deltager i forskning/praksis-samarbejder, samt at skabe et fagligt miljø og netværk for forskere med interesse i samarbejder med praksis

En del af bevillingen finansierer *Copenhagen Change Academy*, hvis mål det er at udvikle værktøjer og manualer for aktører, der deltager i forskning/praksis-samarbejder, samt at skabe et fagligt miljø og netværk for forskere med interesse i samarbejder med praksis. En af akademiets kerneaktiviteter vil være at beskrive og analysere forskellige cases inden for forskning/praksis-samarbejde på et videnskabeligt grundlag og på den måde bidrage til udviklingen af teorier om samfundsmæssig forandring. En anden aktivitet vil være at udvikle manualer, håndbøger, identificere *best practices* og i det hele taget at formidle relevant viden om forskning-praksissamarbejder til relevante målgrupper i relevante formater. Men eftersom modeller og typologier ikke i sig selv skaber en social forankring af arbejdet med at forene forskning og praksis, vil akademiet bestræbe sig på at samle og styrke et fagligt miljø gennem afholdelse af ph.d.-kurser, seminarer og nationale konferencer med fokus på forskning-praksissamarbejder og forandringsteori.

I forandringsakademiets første år vil de tilknyttede forskningsmedarbejdere udarbejde case-baserede oversigter over modeller for forskning/praksis-samarbejde med høj *impact* og gøre *best practices* offentligt tilgængelig via Marycenter.ku.dk. På et mere teoretisk plan vil forskerne arbejde konceptuelt med forskellige dimensioner af forskning/praksis-samarbejder, så det til sidst bliver muligt at udarbejde et manifest, der afspejler de foretrukne tilgange til samarbejde mellem forskning og praksis ifølge *Crown Princess Mary Center*. Et sådan manifest vil komme til at hvile på et arbejdspapir med overblik over relevant teoridannelse, videnskabelig analyse af casestudier og præliminære skridt i retning mod en egentlig forandringsteori.

Med henblik på at sikre forankring af akademiets arbejde vil der over det kommende år blive arrangeret en national konference for interesserede forskere og praktikere (herunder fondsrepræsentanter), ligesom der vil blive arrangeret et ph.d.-kursus og et kursus for praktikere, der tager afsæt i de mange forskellige vidensprodukter, som akademiet vil frembringe. Endelig vil *Crown Princess Mary Center* gøre brug af den tilvejebragte viden, når centeret uddeler mindre bevillinger til nye pilotprojekter i eget regi. Således er det vores intention med oprettelsen af *Copenhagen Change Academy* at forankre udviklingen af nye modeller for, hvordan man kan skabe forandring gennem partnerskaber mellem forskning og praksis, i et omverdensfokuseret universitetscenter, som har gjort lige præcis denne type samarbejde til sit bærende grundlag.

Noter

- 1 Vi krediterer TrygFondens forskningschef Anders Hede for billedet med guldkornene, som danner udgangspunkt for dette bidrag. Anders Hede anvendte billedet i et interview til »Interessentanalyse« udarbejdet 2021 af Aske Juul Lassen for *Crown Princess Mary Center*. Hedes fulde kommentar citeres senere i artiklen.

Litteratur

- Austin, M.J., og S. Carnochan (2020), *Practice Research in the Human Services: A University-Agency Partnership Model*, Oxford: Oxford University Press.
- Barjak, F., N. Es-Sadki og A. Arundel (2015), »The effectiveness of policies for formal knowledge transfer from European universities and public research institutes to firms«, *Research Evaluation*, 24(1): 4–18.
- Cassity, E., og I. Ang (2006), »Humanities-Industry Partnerships and the “Knowledge Society”: The Australian Experience«, *Minerva*, 44(1): 47–63.
- Caves, K., og S. Lueling (2021), »Research and the real world: Analyzing the short- and long-term impact of knowledge transfer«, *Research Evaluation*, 30(3): 393–404.
- Chimirri, N.A., J. Kleut, D. Mathieu og P. Pruulman-Vengerfeldt (under udgivelse), »Questioning the business-humanities divide in media studies: A reformulation of the administrative-critical distinction in stakeholder collaboration«, i M.S. Mahnke, M. Nielsen, M.L. Petersen og L. Tjørring, red., *Business Meets the Humanities: The Human Perspective in University-Industry Collaboration*.
- de la Torre, E.M., T. Agasisti og C. Perez-Esparrells (2017), »The relevance of knowledge transfer for universities’ efficiency scores: An empirical approximation on the Spanish public higher education system«, *Research Evaluation*, 26(3): 211–29.
- D’Este, P., I. Ramos-Vielba, R. Woolley og N. Amara (2018), »How do researchers generate scientific and societal impacts? Toward an analytical and operational framework«, *Science & Public Policy*, 45(6): 752–63.
- Etzkowitz, H. (2003), »Innovation in Innovation: The Triple Helix of University-Industry-Government Relations«, *Social Science Information*, 42(3): 293–337.
- Fraser, M.W. (2009), *Intervention research: Developing social programs*, Oxford: Oxford University Press.
- Lassen, A.J. (2021), *Interessentanalyse for Copenhagen Center for Public Policy*.
- Llopis, O., M. Sánchez-Barrioluengo, J. Olmos-Peñuela og E. Castro-Martínez (2018), »Scientists’ engagement in knowledge transfer and exchange: Individual factors, variety of mechanisms and users«, *Science & Public Policy*, 45(6): 790-803.
- Lyngsø, A.M., J. Grew og M. Schiøtz (2020), *Forskning i praksis – erfaringer fra forskning med brugerinddragelse og forskning i samarbejde med kommuner og almen praksis*.
- Mahnke, M.S., M. Nielsen, M.L. Petersen og L. Tjørring (under udgivelse), »Introduction«, i M.S. Mahnke, M. Nielsen, M.L. Petersen og L. Tjørring, red., *Business Meets the Humanities: The Human Perspective in University-Industry Collaboration*.
- Mahnke, M.S. og K. Pedersen (under udgivelse), »Differing expectations in student-industry collaborations«, i M.S. Mahnke, M. Nielsen, M.L. Petersen og L. Tjørring, red., *Business Meets the Humanities: The Human Perspective in University-Industry Collaboration*.
- Nowotny, H. (2003), »Democratising expertise and socially robust knowledge«, *Science and Public Policy*, 30(3): 151–6.

- Nowotny, H., P. Scott og M. Gibbons (2003), »Introduction«, »Mode 2« Revisited: The New Production of Knowledge, *Minerva*, 41(3): 179–94.
- Nussbaum, M.C. (2016), »Not for Profit: Why Democracy Needs the Humanities« – updated Edition, i *Not for Profit*, Princeton: Princeton University Press.
- Pedersen, D.B., J.F. Grønvad og R. Hvidtfeldt (2020), »Methods for mapping the impact of social sciences and humanities—A literature review«, *Research Evaluation*, 29(1): 4–21.
- Pedersen, D.B., K. Martiny, A. Birkegaard og J. Wested (2019), *Kollaboration: Vejen til åben forskning og åben innovation* (1. udgave.), Frederiksberg: Samfundslitteratur.
- Schwennesen, N. (2017), »When self-tracking enters physical rehabilitation: From ‘pushed’ self-tracking to on-going affective encounters in arrangements of care«, *Digital Health*, 3.
- Schwennesen, N. (2019), »Algorithmic assemblages of care: Imaginaries, epistemologies and repair work«, *Sociology of Health & Illness*, 41(S1): 176–92.
- Stringer, E.T. (2014), *Action research* (fjerde udgave), London: SAGE.
- Bekendtgørelse af lov om universiteter (universitetsloven) (2003), Pub. L. No. 403.
- Verschuere, B., V.A. Pestoff og T. Brandsen (2012), *New public governance, the third sector and co-production*, London: Routledge.
- Wynne, B. og M. Lynch (2015), »Science and Technology Studies: Experts and Expertise«, *International Encyclopedia of the Social & Behavioral Sciences*, Elsevier, pp. 206–11.